

EGYEDÜL APSILBAN, APGOKDONGBAN

Első alkalommal 1963 nyarának elején mentünk Apgokba, még a misszionárius iskolai képzésünk során. Utána elkezdődött a második évfolyam, és visszatértünk Daeguba, hogy folytassuk a tanulmányainkat. Ezt követően újra visszatértem Apgokba, Yoo testvér pedig, aki korábban velem volt, Kyungbuk Kuneui nevű részébe ment hirdetni az Evangéliumot. Én pedig Saetuhból Apsilba költöztem, és egyedül kezdtem újra az életemet Apgokban.

Mikor visszatértem Apgokba, volt ott néhány testvér, aki emlékezett rám. Ezek a testvérek eljöttek és hoztak mosószer, fogkefét és fogkrémet, és sok erőt nyertünk rajtuk keresztül.

Ahogy visszagondolok az apgokbeli életünkre, látom, hogy valóban Isten ereje vezetett életünknek ebben a szakaszában. 1964 májusáig maradtam Apgok falujában, és világi értelemben a legcsekélyebb reménység sem vett körül. Ha azon gondolkoztam volna: "Meddig kell itt maradnom? Hogy fogok megélni?" – valószínűleg elfutottam volna, azt gondolva: "Valószínűleg éhen halok, ha itt maradok".

Azonban elég különös módon Isten úgy intézte a dolgokat, hogy nem gondoltam a jövőmre. Minden, amivel foglalkoznom kellett, miközben Apgokban laktam, az volt, hogy találkozzak a gyerekekkel, énekeket tanítsak nekik, prédikáljam az Evangéliumot, és házról-házra járva hirdessem az Igét és imádkozzak. Ezek a dolgok olyan örömet okoztak számomra, ami elég volt ahhoz, hogy legyőzzem az éhséget, a nehézségeket, és a problémákat, amelyekkel szembekerültem.

KÉT MÉLY TANÍTÁS

A misszionárius iskolában alaposan megtanítottak nekünk egyes dolgokat. Az egyik közülük az volt, hogy szükséges, hogy napi csendességet tartsunk. Nem számított, mi van éppen, minden egyes nap időt szakítottunk, hogy csendességben elmélkedjünk az Igén és meghajtsuk imában a fejünket az Úr előtt. A csendesség minden nap egy olyan időszak volt számunkra, amikor betölthettük magunkat Isten Igéjével, hogy Isten szívével éljünk, ne pedig a saját gondolatunk szerint, és amikor beszélgethettünk Vele imában.

Egy másik alapvető tanítás a pénzhez kapcsolódott. A misszionáriusok azt tanították nekünk, hogy sose utaljunk mások előtt arra, hogy szükségünk van pénzre, hanem egyedül az Úrhoz

imádkozzunk. Miközben emberi lényként ezen földön élünk, sok dologra szükségünk van, de mivel Isten szolgálói vagyunk, amíg az Ő munkáiban foglalatostkodunk, Ő betölti ezeket a szükségünket. Ezért nemcsak hogy valóban jogunk van Istentől kérni a szükségünkkel kapcsolatosan, hanem Ő azt is megmondta, hogy meg fog hallgatni. Azt is tanították a misszionáriusok, hogy tartózkodjunk attól, hogy másokkal tudassuk a szükségünket, ahelyett, hogy Istenhez imádkoznánk, mivel ez abból ered, hogy nem hiszünk abban az ígéletben, hogy Isten mindenről gondoskodni fog, amire szükségünk van. Nem csak hogy ne mondjuk másoknak, de még csak ne is célozzunk arra, hogy szükségben vagyunk. Másokra nézni, és utalást tenni arra, hogy nehéz a helyzetünk, hogy éhesek vagyunk, hogy szükségünk van buszjegyre, abból ered, hogy nem hisszük, hogy Isten meg fogja válaszolni az imáinkat. Ezért Isten, aki a szívünkben lévő hitet méri, nem tud munkálkodni bennünk, amikor a szívünk hitetlenséget tartalmaz. Így a misszionáriusok arra buzdítottak nyomatékosan, hogy "Menj el egy üres szoba, és csak Istentől kérd imában, és másokkal pedig ne tudasd, amire szükséged van. Ne mondd, ne is sugalmazd, és így Isten segíteni fog, és munkálkodni fog benned."

BÚZÁT ESZÜNK - ISTEN GONDOSKODIK RÓLUNK

Természetesen mikor Apgokban éltem, sok nehézségen mentem keresztül, és időnként éheztem. Akkoriban nem volt egyetlen újjászületett hívő sem, aki eléggé megemlékezett volna rólunk ahhoz, hogy segítsen nekünk. Volt pár testvér és testvérnő, akik mikor meglátogattak, hoztak olyasmiket, mint mosószer, fogkrém, fogkefe. De ahogy vissza tudok emlékezni, ez csak kétszer vagy háromszor fordult elő.

Számos ember élt Apgokban, de nem voltak abban a helyzetben, hogy segítsenek nekünk. Apgok faluja dombokból és völgyekből álló területen feküdt, a helybeliek pedig lépcsőzetesen kialakított és megművelt földekből éltek, azt ették, amit megtermeltek. A termés, amit évente betakarítottak, kevés volt ahhoz, hogy a család egész évben megéljen belőle. Természetesen voltak olyan családok a faluban, akik jól éltek, azonban világosan látszott, hogy a falubeliek többsége sok nélkülözésen megy keresztül, az élelem hiánya miatt. Mikor megjött a tavasz, nem volt elég étel, így a falubeliek felmentek a hegyekbe élelmet keresni, és sok más módon próbáltak ennivalót szerezni. Így még csak gondolni is nehéz volt nekik arra, hogy segítsenek minket.

Amíg Apgokban laktunk, ha volt pénzünk, általában búzát vettünk rajta és azt ettük. Akkoriban az volt a legolcsóbb gabonafajta. Betettük az edénybe, megszórtuk egy kis sóval, és utána megfőztük. Reggelire egy kicsit kimertünk belőle, a többit pedig meghagytuk ebédre. Adtunk még vizet hozzá, és hagytuk, hogy a magok főzés közben kicsit megduzzadjanak, és így jó legyen számunkra ételként. Egy napig még egy kevés búza nélkül is el tudtunk lenni, egy teli edény búza pedig egy egész hétig eltartott nálunk. Így általában, mikor kimentem a piacra, egy edény búzát vettem. Cukorról nem is álmodozhattam, de ha egy kis margarint vagy szaharint hozzátettem, az jobb ízűvé tette a búzát. A későbbiekben már nem főztem búzát, de akkoriban ez volt a legolcsóbb étel, és ez tartott a legtovább abból a kis pénzből, ami nekünk volt. Betöltötte az étellel kapcsolatos szükségletünket, ezért vásároltuk gyakran. Amikor erre gondolok, talán nem is tudom szavakkal kifejezni a hálámat Isten felé, aki ellátott minket búzával. Egy dolgot még szinte ma sem bírok elhinni, hogy hogyan valósult meg, és rejtély számomra, hogyan voltam képes éhenhalás nélkül túlélni Apgokat, ahol senki nem segített nekünk a helybeliek közül, a testvérek és testvérnők sem.

Isten hatalma nem volt kevés ahhoz, hogy 600.000 izraelit tápláljon, akik Egyiptomot elhagyva, Kanaán földje felé vonultak a pusztában. Amíg Apgokban tartózkodtam, Isten etetett engem, annak ellenére, hogy nem tudtam segítséget kapni senkitől, még azoktól az emberektől sem, akik ott laktak. Bár időnként éheztem és búzát ettem, Isten nem hagyta, hogy éhen haljak. Nem lehet szavakkal kifejezni a hálát, amit érzek, mikor arra gondolok, hogy Ő etetett engem.

1964 májusáig, amíg Apgokban maradtam, igazán megtapasztaltam Istent, aki él, és tudtam, hogy mindig Ő lát el engem ennivalóval. Időnként éhezünk, de nem azért, mert Istennek nem volt elég ereje ellátni minket, hanem mert szükséges volt számunkra, hogy éhezzünk. A dolgok is nehezen alakultak időnként, de nem azért, mert az Úrnak nem volt ereje segíteni nekünk. Azért alakult így, mert szükségünk volt ilyen nehézségekre. Isten aki ellátott minket ennivalóval, és védelmezett minket, semminek sem volt hiányában.

IMÁDKOZÁS A BAMBUSZKERTBEN

Az apsili házunknál volt egy nagy bambuszkert hátul a udvarban. Korán reggel, mielőtt mások felébredtek volna, kimentem a bambuszkertbe. Ha bementünk a bambuszkertbe, azt láttuk, hogy körbe van véve szorosan egymás mellett lévő bambusznádakkal, így sötét van belül. Gyakran letérdeltem itt, és imádkoztam Istenhez. Először egy ideig úgy imádkoztam: "Isten,

kérlek tedd meg ezt és azt értem". Ahogy eltelt harminc perc imában, később eltelt egy óra, már nem tudtam megmondani, hogy Apgokban vagyok-e a bambuszkertben, vagy a mennyben Isten trónja előtt. Ahogy mindent kiöntöttem magamból az Úr előtt, és megbeszéltem vele az életemet imában, Isten olyan szívet adott nekem, amilyen sosem volt korábban. Ezért az imádkozás után megújult erővel és reménnyel tudtam távozni.

Mivel így a szívem be volt telve Istennel, nem volt időm, vagy terem azon aggódni: 'Mit fogok enni, milyen ruhám lesz, vagy hogy fogok élni'. A szívem mindig meg volt telve az Istenben való reménnyel. Ezért amíg Apgokban éltem, bár a világban éltem, úgy tűnt, mintha Istennel élnék egy palotában a mennyben. A körülmények nehezek voltak, és néha éheztem. Isten nem hanyagolt el, és nem hagyott magamra az éhezésben, hanem mindig megtapasztaltam, hogy ellátott engem ennivalóval. Ezért az említett naptól egészen máig, azokat a dolgokat, amire szükségem támad, Isten előtt keresem, anélkül, hogy másoktól kérnék, vagy másoknak utalnék rá, ha egyetlen fillérre is szükségem lenne. Isten mindig megsegített az Ő igazi erejével.

Ahogy visszatekintek az elmúlt negyven évre, amely azóta telt el, hogy üdvösséget kaptam, mikor tapasztaltam, hogy Isten ellátott engem ennivalóval Apgokban, ahol senki sem volt, aki segített volna nekem, megértettem, hogy 'Isten valóban él, Ő ismer engem, meghallgatja az imáimat, és megóv engem'. Miután ezt megértettem, soha többé nem nyújtottam ki a kezemet másoktól kérni.

ISTEN AZ EVANGÉLIUM NAGY MUNKÁI KÖZBEN IS MEGSEGÍT

Miközben az Evangélium munkáit végezzük, felmerülnek szükségletek, hogy építeni kellene imaházakat és gyülekezeti központokat, nagy összejöveteleket és konferenciákat kellene tartani, és sok más egyebet kellene megvalósítani. Így nyilvánvalóan szükség van pénzre. Sok lehangoló és csalódást keltő pillanaton mentünk keresztül, mikor szerveznünk kellett egy konferenciát, és egyetlen fillérünk sem marad a konferencia első napjára. Meghökkenítő dolog, hogy amint visszatekintek, úgy látom, hogy bármikor imádkoztunk egy nagyobb összeg pénzért, amire szükségünk volt, miközben az Evangélium munkáit végeztük, Isten feltétlenül segített. Ezért miközben tengerentúli Biblia szemináriumaink vannak, TV-műsoraink, könyveket adunk ki, misszionárius iskolát működtetünk, konferenciát tartunk, miközben kibérelünk egy tornatermet biblia-szemináriumhoz vagy sok más dolog merül fel, egyetlen eset sem volt,

mikor nem bírtuk elvégezni a feladatot, mert elfogyott a pénzünk. Láthattuk, hogy Isten ellát ennivalóval, megvéd, és gondot visel mindenről, így nem kell kínlódnunk a pénz hiánya miatt. Mi emberek úgy érzékeljük, hogy a rák egy súlyos betegség, a megfázás pedig egy nagyon enyhe, de mikor Isten erre a kettőre néz, mindkettő ugyanolyan. Hasonlóképpen, egymillió dollár nagy összegnek tűnik számunkra, míg néhányszor tíz dollár nem látszik soknak, de Istennek egymillió dollár és tíz dollár ugyanolyan. Ezért van, hogy amit mi soknak tekintünk, Isten számára, aki ugyanezt az összeget adja nekünk, nem probléma.

Azelőtt kis összegekért imádkoztunk, abban a hitben, hogy az imáink meg lesznek válaszolva. Azonban nagy összegekért sokszor hitetlenséggel imádkoztunk. Ám amint Istenre gondolok, aki ellátott ennivalóval és megóvott engem, mikor Apgokban éltem, megnő a hitem Istenben, és ez lehetővé teszi számomra, hogy rá támaszkodjak. A hit, amelyet nyertem, nagy erőt nyújtott számomra, miközben az Evangéliumot hirdetem.

ISTEN, AKI MINDENT BIZOTSÍT AZ EVANGÉLIUM MUNKÁJÁHOZ

Isten valóban él és munkálkodik. Semmi sincs, ami hiányozna nála, vagy aminek szükségében lenne. Mivel Ő megvéd, ellát és vezet minket, nem szűkölködünk. De mivel hiányzik a Benne lévő hitünk, gyakran teljesen azzal vagyunk elfoglalva: 'Mit fogok enni, mit fogok inni, mit fogok hordani?' Egészen a mai napig, azok között, akik prédikálják az Evangéliumot, sok olyan szolgáló van, akik képtelenek Istenre hagyni az életüket, és a szívük azzal van elfoglalva, hogy próbálnak egy jobb életet élni. Ezek az emberek nem igazi szolgálói Istennek. Ha valaki az Evangéliumért élne, ha Isten igazi szolgálója volna, akkor bátran prédikálná Isten Evangéliumát, és bízna az életét Istenre, a hitét Őbelé vetve; Őbelé, aki képes ennivalóval és ruhával ellátni minket. Isten a hatalmával védelmezni akar minket és el akar látni ennivalóval és ruhával.

Ahogy visszagondolok az apgoki és guchangi életünkre, voltak nehéz idők, és ezeken a körülményeken keresztül Isten megpróbálta a hitemet. Azután Isten megsegített a nehézségekben, például mikor nagy pénzösszegekre volt szükségem, hogy ne nélkülözsek, miközben az Evangélium munkáját végzem. Ahogy visszatekintek arra a kegyelemre, amit Isten mind a mai napig kiontott rám, nem tudom szavakba önteni a hálát, amit érzek.